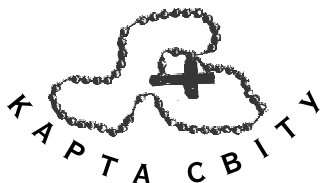

**АРТУРО
ПЕРЕС-РЕВЕРТЕ**

**ШКІРА
ДЛЯ
БАРАБАНА**

РОМАН

**ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2012**

Клірики, банкіри, хакери, герцогині та проїдисвіти — усі персонажі цього роману є вигаданими, так само як і змальовані в ньому події, тож будь-яку подібність до реальних людей чи фактів належить уважати випадковою. Вигадкою тут є все, окрім місця, де відбувається дія твору. Таке місто, як Севілья, годі вигадати.

До півночі лишалось одинадцять хвилин, коли до центральної інформаційної системи Ватикану вдерся комп'ютерний зловмисник. Тридцять п'ять секунд по тому один із комп'ютерів, під'єднаних до основної мережі, подав сигнал тривоги. Екран монітора замерехтів, сповіщаючи, що, у відповідь на втручання ззовні, автоматично ввімкнулася програма контролю безпеки. Відтак у нижньому куті екрана з'явилися літери ХК, і черговий службовець відділу інформаційного захисту, єзуїт, що саме цієї миті вводив останні дані перепису населення в Папській державі, взявся за слухавку телефонного апарата, щоб повідомити начальника служби.

— У нас хакер, — оголосив він.

Запинаючи на ходу сутану, отець Ігнасіо Аррегі, також єзуїт, вискочив до коридору, щоб подолати півсотні метрів, які відділяли його кімнату від серверної. Скрип його мештів відлунював у сутніні переходів, під склепіннями, розписаними фресками. Дорогою худорлявий та сухоробрий єзуїт скося зиркнув крізь вікна на порожню Віа-делла-Тіпографія, на темний фасад Бельведерського палацу, і щось стримано пробурчав крізь зуби. По-

ганим гумором він завдячував не стільки самому факту несанкціонованого втручання, як тому, що був розбуджений, ледве йому вдалося задрімати. Подібні втручання рідкісними не були, але й шкоди значної не заподіювали. Зазвичай вони припинялися на зовнішньому рубежі захисту, лишаючи по собі незначні наслідки: якісь повідомлення чи то слабенькі віруси. Інформаційний злодій — хакер на комп'ютерному жаргоні — найвищу насолоду дістає від самого того, що решта світу дізнається про нього. Переважно йдеться про молодиків, що полюбляють, никаючи інформаційними мережами, випробовувати на міцність найзахищеніші. Для наркомана, що підсів на голку високих технологій, немає захопливішої пригоди, як ризикнути пролізти до мережі Банку Мангеттен, Пентагону чи Ватикану.

Черговим службовцем виявився отець Куей, молодий повнунуватий ірландець в окулярах. Стурбовано зморщивши лоба, він схилився над клавіатурою свого комп'ютера, відстежуючи пересування зловмисника в інформаційному просторі. Наблизившись, отець Аррегі побачив, як його підлеглий із виразом полегшення підвів догори очі. Світло настільної лампи вихлоплювало з мороку нижню частину його обличчя.

— Як добре, що ви прийшли, отче!

Аррегі обіперся руками на освітлений стіл і уважно поглянув на екран, де миготіли червоні та блакитні вогники іконок. Система автоматичного пошуку постійно підтримувала зв'язок із сигналом втручання.

— Щось серйозне?

— Цілком можливо.

Упродовж останніх двох років трапився лише один насправді серйозний випадок, коли зловмисникові вдалося за-

селити хробака до мережі Ватикану. Хробаки — це файли, запрограмовані розмножуватися в інформаційному просторі системи, аж доки не заблокують її повністю. Тоді, щоб почистити мережу і відновити дані, довелося не пошкодувати близько півмільйона доларів. Коли, внаслідок довгої та непростої процедури пошуку, особу злочинця встановили, ним виявився шістнадцятирічний підліток із маленького сільця десь на узбережжі Голландії. Було ще кілька вартих уваги спроб занести вірус чи шкідливу програму, та їх вдалося зупинити на самих початках: юний мормон із Солт-Лейк-Сіті, одна радикальна ісламістська організація зі Стамбулу, божевільний священик, противник целібату, який користався комп'ютером ночами у психлікарні. Цей священик, француз, півтора місяця водив їх за кирпу. Його змогли нейтралізувати аж тоді, коли вже сорок два файли було заражено вірусом, який блокував до них доступ і виводив на екран лайки латинською.

Пальцем отець Аррегі вказав на курсор, що блимав червоним.

— Наш хакер?

— Еге ж.

— Яке ти дав йому ім'я?

Щоб спростити процедуру ідентифікації та відстежування, кожному зловмисникові завжди давали якесь умовне прізвисько; частенько хакер виявлявся давнім знайомим. Отець Куей указав на цифри в правому нижньому кутку екрана.

— «Вечірня». Перше, що спало мені на гадку, зважаючи на час.

На моніторі одні файлики гасли, інші займалися. Куей уважно слідкував за ними, потім навів курсор миші на один із них і

двічі клацнув. Присутність керівника, який відповідав за все, заспокоїла молодого езуїта — він зайняв вичікувальну позицію. Атака хакера була професійним викликом досвідченому фахівцеві, яким, поза всяким сумнівом, був цей юнак.

— Він тут уже десять хвилин, — промовив він, і вітцєві Аррегі вчулося в його голосі стримуване захоплення. — Спершу він лише тинявся зовні, вивчаючи всілякі входи, а потім раптом увірвався досередини. Дорогу він уже знав: безперечно, навідувався сюди й раніше.

— І які в нього наміри?

Куей знизав плечима.

— Не знаю. Працює він, однак, швидко й уміло, використовуючи систему потрійного уникнення нашого захисту. Почав із підстановки найпростіших зразків імен користувачів, далі дістався до імен нашого внутрішнього використання та списку з 432 паролів, — дійшовши до цього місця езуїт легенько скривився, ніби намагався стримати недоречну усмішку. — Зараз він досліджує, як потрапити до ІНМАВАТу.

Отець Аррегі нервово затарабанив кінчиками нігтів по одному з технічних посібників, якими було завалено стіл. ІНМАВАТ — файл з обмеженим доступом — список найвищих чинів Святої Курії, й дістатися до нього можна було лише за допомогою особистого секретного пароля.

— Може, ввімкнути сканер стеження?

Куей кивком підборіддя вказав на монітор на сусідньому столику. Жест його говорив: про це я вже подбав. Під'єднана до каналу зв'язку поліції та до телефонної мережі Ватикану, ця система реєструвала всі дані, що стосувалися втручання,

ба навіть розставляла пастки для хакерів — кілька обманних маршрутів, чії закути притримували зловмисників, дозволяючи вистежити та ідентифікувати їх.

— Дуже нам це не допоможе — трохи помовчавши, поділився думкою Куей. — «Вечірня» замаскував місце свого входу, перестрибуючи з однієї телефонної лінії на іншу. Щоразу, коли він робить черговий пірует, доводиться прослідковувати кожну лінію аж до самої вихідної точки... Ми зможемо чогось досягти, якщо тільки він затримається тут на доволі тривалий час. І, попри все, якщо він має намір зашкодити нам, він зможе це зробити.

— А чого ще може він прагнути?

— Не знаю, — на юначих губах знову заблукала гримаса зацікавлення впереміш із веселістю, яка зникла, щойно він підвів очі. — Часом вони лише задовольняють свою цікавість, часом лишають повідомлення. Знаєте, на кшталт: «Капітан Сап тут був». Ну, і тому подібні речі, — він спинився, глянув на монітор. — Цей, утім, проробив забагато роботи для такого простого вибрику.

Отець Аррегі двічі машинально кивнув на знак згоди. Цілковито поринувши у свої думки, він стежив очима за сигналом вторгнення. Потому, здається отямившись, глянув на телефон, що стояв у шапці світла від лампи, і простягнув руку до слухавки, але зупинив її на півдорозі.

— Як гадаєш, може він проникнути до ІНМАВАТу?

Куей вказав на екран свого монітора.

— Щойно зробив це, — відказав молодий езуїт.

— Святі небеса!

ЗМІСТ

I. Чоловік із Риму	11
II. Три пройдисвіти	50
III. Одинадцять барів Тріани	93
IV. Гіркі пахощі апельсинового цвіту	136
V. Двадцять перлин капітана Ксалока	175
VI. Краватка Лоренцо Кварта	223
VII. Пляшка з-під «Аніс дель Моно»	269
VIII. Андалуська пані	308
IX. Світ тісний	340
X. In ictu Oculi	393
XI. Скринька Карлоти Брунер	442
XII. Гнів Божий	481
XIII. «Мрія»	513
XIV. Ранкова меса	556
XV. «Вечірня»	578